

A Pécsi Ítéltábla a Baruch Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Kapinya Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen bérleti díj megfizetés iránt indított perében a Törvényszék 2013. április 30. napján keltszámú ítélete ellen az alperes által 64. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 450.000 (négy százötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes traktorok és mezőgazdasági gépek kereskedelmével, valamint bérbeadásával foglalkozik. A peres felek 2005-ben egy John Deere 6850 takarmány betakarító kombájn és tartozéka, egy Kemper 345 kukoricafeldolgozó bérletéről, illetve megvásárlásáról tárgyaltak. 2005. május 23-én a felperes árajánlatot tett az alperesnek a John Deere 6850 szecskázó megvásárlására nettó 84.000 euró vételárért, majd a peres felek 2005. június 30-án bérleti szerződés kötöttek, amelynek tárgya tekintetében visszautaltak az árajánlatban foglalt gépre. A gép bérbeadása egy kukoricabetakarítási szezonra vonatkozott. A bérleti díjat 100 euró/ha, minimum 300 ha alapulvételével határozták meg. A felek rögzítették, hogy a szerződés tekintetében a C.-feltételek az irányadók, illetőleg a szerződési formanyomtatványon szerepelt, hogy valamennyi árajánlatra, megbízásra és szerződésre a M.előírások vonatkoznak, amelyek a R.-i Bíróság titkárságán vannak letétbe helyezve. A szerződés alapján a felperes a munkagépet és tartozékát leszállította Magyarországra, azt az alperes átvette és azóta is birtokában tartja. Az alperes 2005. szeptember 19-én 10.000, 2006. január 16-án 10.000, 2007. január 30-án 20.000, míg 2007. október 11-én 29.900 eurót fizetett meg a felperes részére.

A felperes 2006. szeptember 7-én 30.000, 2007. augusztus 31-én 30.000, 2008. szeptember 22-én 30.000, 2009. szeptember 2-án 30.000, míg 2010. szeptember 2-án 30.000 euró bérleti díjról állított ki számlát az alperes felé. A felperes keresetében 110.100 euró bérleti díj és abból 50.100 euró bérleti díj után 2008. október 11-től, míg 60.000 euró bérleti díj után 2010. november 4-től a kifizetés napjáig járó a három havi Euribor 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Előadta, hogy a felek által 2005. július 30-án megkötött bérleti szerződés alapján a jogviszony a felek között a mai napig fennáll, az alperes a 2005-2010. évekre vonatkozóan 6 x 30.000, azaz 180.000 euró bérleti díj megfizetésére lett volna köteles, ehhez képest az alperes csak 69.900 eurót fizetett meg a felperes részére, így a különbözetként mutatkozó 110.100 euró és késedelmi kamatai megfizetésére köteles.

Az alperes elsődlegesen joghatósági kifogást terjesztett elő hivatkozva arra, hogy a területileg illetékes bíróság jogosult az ügy elbírálására. Érdemben a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felek között nem bérleti, hanem adásvételi szerződés jött létre nettó 84.000 euró vételár mellett, amelyet az alperes a felperes részére ki is fizetett. A felperes által elismert 69.900 euró megfizetésén túl az alperes 14.100 eurót készpénzben fizetett meg a felperes részére. Több alkalommal is kérte az alperes a felperest az adásvételi szerződés aláírására, a felek között azonban a kapcsolat megromlott, ezért nem jött létre írásban az adásvételi szerződés. Hivatkozott arra is, hogy az általa ténylegesen kifizetett összegek alapjául kibocsátott számlákon kívül további számlákat az alperes a felperestől a bérleti jogviszony tekintetében nem kapott.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 110.100 eurót és abból 50.100 eurónak 2008. október 11-től, míg 60.000 eurónak 2010. november 5-től a kifizetésig járó, azKözponti Bank által meghatározott késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényben lévő irányadó kamatát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.800.000 forint perköltséget is.

Megállapította, hogy a felek között bérleti szerződés jött létre. A felek bérleti jogviszonyára a szerződésben foglaltaknak megfelelően a C.-feltételek, valamint a Metalunios előírások is irányadóak voltak. A C. (.....) 14.§ 14.3. pontja, valamint a Metalunios előírások 20. cikk 20.3. pontja alapján fő szabályként az illetékes bíróság az ügyben a bíróság lenne. A szolgáltatónak, illetve adott esetben bérbeadónak azonban az említett szabályok alapján joga volt a fő szabálytól való eltérésre és az eljáró bíróság megválasztására. Utalt arra is, hogy a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. tvr. (Nmjtvr.) 54.§ (1) bekezdése szerint is fennáll a magyar joghatóság.

A rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megállapította, hogy az alperes bizonyítási kötelezettsége ellenére nem bizonyította a felperes által becsatolt okirati bizonyítékkal szemben, hogy a felek valójában nem bérleti szerződést, hanem adásvételi szerződést kötöttek, így a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az volt

megállapítható, hogy a felek közötti bérleti jogviszony jött létre. A C.bérleti feltételek 12.§ 12.1. pontja és 12.2. pontja, valamint a bérleti szerződés felmondása hiányában megállapította, hogy a felperes megalapozottan követeli az alperestől a 2005-2010. évekre járó, évi 30.000, összesen 180.000 euró bérleti díj megfizetését, amelyből a felperes által is elismerten 69.900 eurót fizetett meg az alperes. Az ennél magasabb összegű bérleti díj megfizetését az alperes bizonyítási kötelezettsége ellenére ugyancsak nem bizonyította. A felperes részéről az alperes felé történt számlakibocsátást a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével ugyancsak megállapíthatónak tartotta.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Változatlanul állította, hogy a peres felek eredetileg adásvételi szerződést kötöttek és ennek biztosítékául szolgált a felperes által csatolt bérleti szerződés. Állította, hogy az alperes 2005. május hónap 25. és 2007. december hónap 31. napja közötti időben megfizette a 84.000 euró vételárat, amelyből 69.900 eurót az alperes átutalt, míg 14.100 eurót készpénzben fizetett meg a felperesnek. Hivatkozott arra is, hogy a becsatolt árajánlat igazolja az alperesnek erre vonatkozó állítását, mivel nem életszerű az, hogy ha egy gépet részletfizetés mellett 84.000 euróért megvásárolhat valaki, akkor ehelyett évi 30.000 euró bérleti díj fizetés mellett a bérleti jogviszonyt választja úgy, hogy nem is rendelkezik 300 ha földterülettel, csak 110 ha-on termel takarmányt.

Állította, hogy az alperes a szerződés aláírásakor a C.-feltételek és a M. előírások rendelkezéseivel nem volt tisztában, ezekről a felperes az okirat aláírásakor az alperest nem tájékoztatta, így a felperest nem illeti meg választási lehetőség az eljáró bíróság tekintetében.

Hivatkozott arra is, hogy a felperes a ... Törvényszék felhívása ellenére nem igazolta azt, hogy 2008. évtől kibocsátott számláit milyen módon küldte meg az alperes részére, hogy e számláit a könyvelésébe beállította volna, illetve hogy mikor és milyen követelésbehajtó céget bízott meg a követelése behajtásával.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Utalt arra, hogy a perben az alperes nem adta magyarázatát annak, hogy mit ért az alatt, hogy a bérleti szerződés az adásvételi szerződés biztosítékául szolgált volna. Hivatkozott arra, hogy az alperes sem a kötelezettség jogcíme, sem az alperes által teljesített tartozásösszege vonakozásában nem tudta igazolni állításait, valamint arra, hogy a C.-feltételek és a M. előírások alkalmazhatóságának hiányában is jogában áll a felperesnek a Magyarországon székhellyel rendelkező alperessel szemben a magyar bíróság előtt pert indítania. Végül utalt arra is, hogy a számlák kiállítása és az alperes részére történő megküldése az alperes fizetési kötelezettségének nem képezte előfeltételét.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes és okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítékezése alapjául.

A helyes tényállásból érdemben is helyes jogi következtetések levonásával hozta meg az elsőfokú bíróság ítéletét, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) és 254.§ (3) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezéssel összefüggésben a másodfokú bíróság a következőkre utal:

A joghatóság kérdésében, egyetértve az elsőfokú bírósággal, a másodfokú bíróság is rámutat arra, hogy amennyiben a C.-feltételek és a M. előírások nem váltak a felek szerződésének részévé, a Nmjtvr.54.§ (1) bekezdése alapján akkor is fennáll a magyar bíróság joghatósága, ugyanis eszerint magyar bíróság eljárhat minden ügyben, amennyiben az alperes lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye, jogi személy (jogi személyiség nélküli gazdasági társaság) esetében székhelye belföldön van, ha csak joghatóságát e törvényerejű rendelet ki nem zárja. A kizárt joghatóságról a Nmjtvr.62/C., 62/D., 62/E.§-ai rendelkeznek. Ezek között azonban nem található olyan szabály, amely jelen perre alkalmazható lenne.

Az alperes által állított adásvételi szerződés létrejöttével kapcsolatosan a peres felek által sem vitatottan a holland jog előírásai irányadóak, ez azonban nem jelenti azt, hogy a bizonyítási szabályok tekintetében is a holland eljárási szabályokat kellene alkalmazni. A magyar bíróság eljárására az Nmjtvr.63.§-a alapján a magyar perjog szabályai az irányadók.

A Pp.164.§ (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes az adásvételi szerződés létrejöttére vonatkozó tényállítását saját ügyvezetőjének személyes előadásán túlmenően semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá. A periratokhoz csatolt árajánlat korábbi keltezésű, mint a felek között létrejött bérleti szerződés. A fellebbezésben hivatkozott életszerűség pedig nem olyan jogi kategória, amelyet a felperes által rendelkezésre bocsátott okirati bizonyítékkal szemben a bíróság az alperes tényállításainak bizonyítékaként értékelhetne.

A felperes követeléséről kiállított számlák alperes részére történő megküldésének esetleges hiánya nem érinti a felperes követelésének fennállását, ezért az elsőfokú bíróság döntése e körben is helyes.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján perköltséget nem igényelhet, viselni tartozik a fellebbezésére lerótt fellebbezési eljárási illetéket, valamint az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségét, amely az alperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll és amelynek mértékét a másodfokú bíróság a

32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint (6) bekezdése alapján az elvégzett ügyvédi munkával arányban álló mérsékelt összegben állapította meg.

Pécs, 2013. november 21.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró